

Brillantor i decadència del Futbol a Espanya

La imitació d'un famós és corrent entre l'adolescència.

Quan Espanya es classificà en el 3er lloc de l'Olimpiada d'Amberes fou una sorpresa dintre l'àmbit internacional del futbol. A Espanya l'esport tenia pocs practicants i aquell mateix èxit assolit per homes entusiastes i en bona forma física despertà entre la joventut l'afició al futbol. A totes les barriades sorgiren clubs com bolets. La pilota feta de drap i qualsevol carrer, era suficient perquè la joventut es divertís donant puntades de peu a la pilota.

Per afinitat de caràcters, es creava el club, i amb els diners que els pares donaven per passar el diumenge i algun extra que es feia es comprava l'equip i, en comú, la pilota. S'aconseguien uns pals, quelcom de calç i, en trobar un lloc adient, alla es feia el partit contra l'altre equip de barriada.

Degut a l'abundància de descampats la cosa era fàcil, però la ciutat creixia, i l'Exposició Universal programada per l'any 1929 transformava Barcelona, i els descampats es convertiren en vallats. No faltarien en aquells temps persones majors que de protectors es convertien en dirigents. S'havia acabat la improvisació, tot es reglamentava, començant a crear un equip potent, començant a seleccionar joves. Els físicament febles eren substituïts per xicots majors i més potents; les despeses anaven creixent: llogar camp propi, comprar equip, despeses de viatge, etc., total: el fracàs i la dissolució del club amb deutes.

Això succeï en molts clubs, però els que reflexaven la barriada arrelaren.

Eren molts els practicants i l'afició anava creixent. Els clubs no tenien problemes en cercar jugadors i aquesta promoció donava al futbol interès i espectadors.

El campionat de Catalunya era viscut amb entusiasme, i finalitzat aquest esdevenia la Copa. Ella galvanitzava l'opinió del país. No hi havia tecnicisme però el jugador hi posava tanta combativitat que el futbol espanyol es denominà «la fúria». Aquesta fúria donà a Espanya el tercer lloc a Ambers, moltes victòries i consideració internacionals.

El futbol s'anava comercialitzant i s'imposà l'amateurisme marron, i a l'ensem es destruïen els clubs senzills.

Fins aleshores la joventut practicava el futbol com a esport: primer era la feina, i com a complement el futbol. Poc a poc s'anaren invertint els conceptes.

Augmentaven els espectadors i disminuïen els practicants. No jugava qui volia, jugava qui podia ésser acceptat per un club. Els clubs creaven els seus equips infantils i juvenils, futurs titulars. Cada club representava una ciutat o una opinió, d'aquestes diferències esdevenia la rivalitat. La diferència entre un Barça, un Sants o un Sabadell, un Europa, etc., era palpable. Així ho admetien els aficionats. Si es perdia no era cap calamitat; tot quedava a casa i tots contents. Després es copsà que el públic vol diversió, i això dintre les rivalitats regionals no era suficient, i es va crear la Lliga, i paral·lelament el professionalisme. Fou la culminació del futbol.

El jugador havia de dedicar-se a ell en absolut, però no era així. La pràctica del futbol no és una ocupació estable, és temporal i calia per tant, entretant, dedicar-se a una ocupació per al futur. L'entrada a l'equip era per tot aspirant, difícil, ja que en totes les coses predomina la comoditat dels dirigents. Aquesta dificultat restava interès al jugador juvenil i la pràctica del futbol anava minvant. Els clubs varen començar a comercialitzar el jugador adquirint o traspasant; de moment tot anava bé, puix es tirava de les reserves.

La nostra guerra i la mundial reduïren l'esport a la més mínima expressió.

Després entre el jugador d'avant-guerra i el de post-guerra ressorgí una modalitat de futbol. La tàctica imposà un nou plantejament en el futbol i l'afició es desvetllà de nou, i entre temporada i temporada, aquest adquirí consistència i espectacularitat. Els directius de clubs gaudint-se d'una des-

bandada de jugadors foranis, formaren a Espanya equips de fama. Ésser campions d'Europa per clubs, donà tal prestigi, que fins les rates sabien futbol.

Fou l'època més brillant del futbol espanyol, la més espectacular. A l'ensem del jugador estranger el país aportà grans figures. Embriagats per l'èxit esportiu i econòmic, els dirigents no varen preveure que tot sofreix desgast i s'oblidaren de crear una base amb la qual sorgissin noves figures. Es volgué protegir el jugador del país, impeding la compra del jugador estranger, com si fos aquest el resultat de la medocritat del futbol espanyol. Després d'uns anys hi ha penúria de jugadors; altra volta s'ha de recurrir als estrangers.

És una mesura encertada? No, puix la malaltia continua latent. Tot està en canviar l'estructura del futbol.

Examinant la qüestió, i per fer-la comprensible, exposarem el cas del Barça.

¿Què li passa al Barça que fa 13 anys que no pot assolir el títol de campió? ¿Es crisi de jugadors o es crisi de directius? Potser té més importància la crisi de directius. Si fos una empresa obraria segons resultats. En ésser un club, actuen amb temor i sense imaginació per por del fracàs. Cada temporada es queden a les portes del títol. ¿Tan difícil és conseguir ésser el primer?

Doncs sí, és difícil en quant en temporades successives es repeteix el mateix sistema que l'anterior. Si hi ha penúria de jugadors, en lloc de cercar-ne de fora apedaçant l'equip i amb el mateix resultat cada any, ¿per què no optar per crear-ne?

Quan hi havia un estol de practicants, aquest era puixant, puix de la quantitat surt la qualitat. Avui dia, sols en pobles i ciutats provincians hi ha lloc per a practicar el futbol i d'allí surten els jugadors. ¿Com són ells? Joves de bona presència física, amb un futbol espontani i desconegut la preparació d'un atleta. El futbol requereix homes físicament ben dotats, atletes nats.

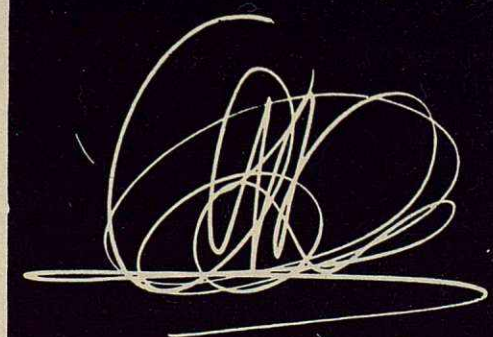
La seva pràctica professional és esgotadora, i si no es dissipiquen les seves forces físiques, en poques temporades resten cremats.

Els directius ja ho saben, però és més pràctic comprar un jugador que crear-lo. El poderós diu que amb diners s'aconsegueix triomfar; és possible, com és possible el fracàs. Un jugador de club provincià en quant sobresurt, els entrenadors es basen en que el joc giri al seu entorn, i, naturalment ell és figura. Aviat els clubs poderosos es fixen en ell, i cerquen la seva fitxa.

Els directius de clubs modestos van mancats de diners, i aquell traspàs els treu d'angúnies. Com que no tenen solvència econòmica com els poderosos, no poden competir amb ells i es conformen amb un discret lloc, per la qual cosa tenen més interès en crear jugadors que aspirar al títol.

LIBRERIA CARBÓ

Anselmo Clavé, 36 Teléf. 270 04 32

GRANOLLERS

E